

HATÁR GYŐZŐ

Betegtükör

Domokos Mátyásnak

szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás
de minek is mondom rajtam kívül kit érdekel
ez életút: ha jött – jövőnek menni kell
mert jöttmentek vagyunk mi mind jövők menők
emberpalántahajtó halandótermelők
még könyvet írni csak-csak s írást ha van
kiszedni: azt tudom – de hogy magam
el is temessem-s elparentáljam is
ily ördögös garabonciás s nagy hamis
praktikákhoz én (már megengedjetelek)
nem értek s különben is túllontúl beteg
vagyok A baj: létszűkület Környékező
engem mind szűkebbre fojtó tűzmező
a tűztér alatt a rostély a Járat amerre majd
lehullok s újra ismerős szilárd talajt
érezek de nem tapintok nem-lábam alatt
ha összekaparnak a seprők és kanalak
csodás a fektetés a gyolcs és csodás
ez egy-hűltőhelyemben hagyott hálálkodás
hogyan elkísértek a tűntön-tűnés hatványain
túl és kiszitáljátok földi maradványaim
mi vagyunk a Föld 'sója! mannája! étele!
(– ez minden haldoklandók vizsgatétele:)
szememfehérje szürke az orrom hosszúkás
a haldoklásból kigyógyulni – nem szokás

Istenhalál

„Oh, ha bennem is, mint egykor, épen
Élne a hit, vigaszul nekem!...”

Arany J.: Fiamnak

*ördögátka! reggel van megin'
újul árad nő a földi kín*

*nem fogyó és nem törleszthető
minden nappal újra kezdbető*

*ha ki eddig minden kint kiállt
égre berzenkedve így kiált:*

*„teremtetnünk Néked mire jó?
öklét rázni Rád a millió*

*kín-foganta emberkínkehely?
trónvigyorral fennen veszteg ülj?*

*hindú mozlím keresztény zsidó
kínok-zsákját Te ránk-zúditó...!*

*'ejszen nyelvem mit is koptatom
nincs Tebenned egy igaz atom*

*megüresítetted az eget
bolond ha ki Rád szót veszteget*

*sehonnai emberötlemény
bűnbaknak is hitvány törpe lény*

*»szűznemzésből önfogantatás«?!
el ne véssz már! fuss de el ne váss*

*odvadbán hol ránk fogad fened:
nyalogasd bélpoklos szégyened”*

*ördögátka! reggel van megin'
újul árad nő a földi kín*

Schopenhauer

*titkos fiókjában íróasztalának
az Ő smaragdos melltűjét tartogatta
s ott írta le – bronz mellszobrának alatta
ha Hozzá méltó gondolata támadt*

*néha elővette s babrálgatta a Tűt
mely ott csilloghatott Ő-ingmelle-fodrán
majd visszarakta s töprengő-mogorván
kötetszám vetette-róttá a betűt*

*a tant a szörny Akaratról mely setét
erőként munkál hiúság-látásunk mögött
(s míg írt-s félredűtött fővel hümmögött
a Bronz rajta tartotta hús tekintetét)*

*lévén képzetünk hamis és nem világos
az igaz valóról mely Magánvalóság
s kitudhatatlan titkával gyötri húsát
a hullahurcolónak ki csapongva szálldos*

*té-s tova de ki nem léphet bűnös köréből
a létesülésnek: visszakényszerülve
líg-lóg hogy vak tengését keserülje
s tovatakarodjék a vert sereggel –*

*szelencét kattant burnótot felszipákol
tétován s míg babrán a zöld melltüre téved
ujja – föltetszik az Akarat és a Képzet
új látománya Létegeszről és Világról*

*ágyáról szétnézve – mert elkövetkezék
az is: az örökhagyás gondja – kire hagyja
kié legyen mellszobra kié smaragdja?
(a zöldköves melltűn nyugtatva kezét)*

*hogy amit nagy féltve őrzött idáig
ki tartogatná oly kegyes-megilletődve
s tekintne fel a Nagyon-Nagy Elődre
hogy ráhagyhatná Kant-Memorábiáit?*

*végül (nem tudván felgondolni mást)
a kiadójára testálta kéziratostul
és az Akarattól várta – pogány apostol –
a feloldozás helyett az – eloldozást*

